

цитѣ, не подкопавате ли съ това сигурността на царството? Не. Азъ не съмъ съгласенъ да се унищожава по този начинъ Борила — се обърна Витлеемъ къмъ брата си — защото заедно съ него можете да унищожите и България.

— Нѣма другъ начинъ — отвърна Добромиръ.

— Затова ние никога нѣма да създадемъ велика държава... — махна съ ржка Витлеемъ. Дребнитѣ му черни очи блеснаха.

— Тѣзи, които сж призвани да се грижатъ за държавата у насъ сж негодни и нехвелити люде. Сами подхранватъ ересъта. Не казва ли самъ твоятъ презвитеръ Козма — се обади братъ Стефанъ.

Той скочи, подири по лавицата надъ прозореца, сне една прашина, парцалива книга. Разгърна я, почна да прелиства:

— Ето. Тука. Отде излизатъ тия вълци — зли кучета — еретическитѣ учения? Не отъ пастирска леностъ и невежество ли? Отде идатъ разбойницитѣ и крадцитѣ, сиречь грѣховетѣ и неправдитѣ? Не отъ това ли, че епископитѣ не поучаватъ? Какъ ще се изпълнява словото Божие отъ невежи и непознаващи закона, които ставатъ учители много пѣти за заплата — което е второ идоложъртвие. И пакъ казвамъ: послушайте, о пастирѣ, и пазете повѣреното ви стадо, като го учите съ кротостъ и го наставяте съ любовъ, за да се не сбѣдне на васъ реченото: о, горко вамъ, слѣпи водачи, защото затваряте царството Божие предъ човѣка, и нито сами влизате, нито другиму давате да влѣзе! Послушайте, пастирски старейшини, и не преставайте да учите повѣренитѣ ви люде!“

— Пастиритѣ се не грижатъ за своето стадо. А когато пкъ имаме мощни и даровити мъже — не ги търпимъ. Убиваме ги... — въздъхна Добромиръ.

Витлеемъ наведе бледо чело. Въздъхна. Така бѣше. Колко странно и несправедливо. Какъвъ чуденъ неджгъ имаше неговия народъ: ако българитѣ бѣха такива добри държавници както бѣха добри войници, щѣха да бждатъ

имаха